

Бог у трьох особах: Духовна Одиссея

333

ακολασια (akolasia), Розпусність

α ... 1

κ ...20

ο ...70

λ ...30

α ... 1

σ ..200

ι 10

α ... 1

333

ακρασια (akrasia), нездержливість

α ... 1

κ ... 20

ρ ...100

α ... 1

σ ...200

ι ... 10

α ... 1

333

«Таємниця Невимовного створює три таємниці, хоча це лише одна таємниця; але тип кожного з них різний».

- - Pistis Sophia, книга 2, 236

Аполлос попрямував на південь по шосе 101 вздовж затоки Сан-Франциско в напрямку Пало-Альто. Він їздив цією дорогою раніше, тому переключив свою свідомість на пілота-автомата, в той час як у своїй душі згадував свій останній візит з маестро Сальваторе Д'Аура кілька років тому.

Аполлос був познайомлений з життям Аполлонія Тианського, і він виявив, що події в житті великого філософа першого століття чудово збігаються з подорожами біблійного апостола Павла. Крім того, він зі своїм подивом виявив, що деякі вчені знайшли документи та архівні матеріали, які пов'язували Аполлонія з християнським спасителем.

Чи міг Аполлоній бути Світовим Учителем, який з'явився на сцені життя римського світу дві тисячі років тому? Це було гострим питанням, яке спонукало Аполлоса створити рукопис, який би відповів на це питання. А тепер цього рукопису не було.

Він намагався подумки згадати те, що написав у своєму блокноті про попередній візит до Сальваторе Д'Аура:

«Аполлоній — це Павло, Паулюс, Пол, як ви хочете його називати», — сказав маестро Сальваторе Д'Аура. «Ви навіть можете назвати його Аполлоном. Він мав багато імен у середземноморському світі. Все залежало від того, в якому місці він перебував і яке ім'я відповідало імені Аполлоній місцевою мовою».

«Звідки ти знаєш ці речі?» Я запитав. [Аполлос написав про своє інтерв'ю від першої особи.]

«Аполлоній був Вознесеним майстром, який був присутній при моєму посвяченні в адептське життя», — сказав Маестро. «Він був одним із трьох майстрів, які повинні були сформувати трикутник духовної сили. Розумієте, для проведення церемонії, для координації трьох вищих тіл людини потрібні три Вознесені Владики».

«Ким були інші два майстри?» Я запитав.

"Я не збираюся розкривати вам це зараз, можливо, наступного разу", - сказав Маестро. «Але я відкрию вам, що Аполлоній саме зараз живе в Гімалаях у своєму ефірному або духовному тілі».

«Я чув, що є сім тіл, які є частиною людської свідомості», — зауважив я, згадуючи те, що читав.

«Так, у цьому світі є багато рівнів усвідомлення», — сказав Маестро. «Побачте, це не тільки фізичний світ, а ще рай. Я маю на увазі, забудь про це, це не так».

«Наче існує багато вібраційних станів існування», — додав я свої знання.

— Ну, багато, — сказав Маестро, підхоплюючи хід своїх думок. «У нас є фізичне тіло, як ми всі знаємо. Потім поруч з ним знаходиться астральне тіло. Це тіло, яке ми використовуємо, коли ми мріємо, і всі мріють і виходять з тіла. Немає жодних питань щодо цього. Тоді ми маємо причинне тіло. Розумієте, причинне тіло - це те, що спричинило інгредієнти, які змішали тіло, матеріал, згуртованість матеріалів: кістки, плоть, кров, а потім залози, а потім частина тіла, яка робить цей інструмент повний шматок».

«Звучить як код ДНК і гени, які є частиною нашої спадковості від предків», — додав я.

«Так, це причина на фізичному рівні», — сказав Маестро. «На вищому рівні ми називаємо це причинним тілом, яке включає в себе всі речі, які ви принесли з попередніх життів. І ми використовуємо причинне тіло лише з інструкцією, з навчанням, на вищому рівні. Немає більше божевільних снів, які іноді викликаються шлуномком або відхиленнями, або поганими новинами чи ситуаціями, вібраціями цього світу. Тоді ми повторюємо те, що поганий шлунок або погане травлення. Причина — це інший вид мрії, інший вид подорожей».

Маестро Д'Аура зробив паузу. Він перестав крокувати по килиму вітальні й сів на диван. Він заплющив очі й налаштувався на вищий рівень усвідомлення.

«Тоді, звичайно, у нас є ментальне тіло (психічне тіло)», — продовжив Маестро із закритими очима й пониженим голосом. «А в ментальному тілі є інший ступінь більшої усвідомлення. Більш витончений. А ще є багато вищих сил, особливо в Індії чи Південній Америці та Мексиці, як-от майя. Навіть багато святих католицької церкви. Ті, хто піднявся. Вони живуть, коли йдуть, коли тіло закінчено, вони живуть у ментальній сфері. І вони вірять, що це рай. Тому вони цьому дуже раді. І щоразу, коли вони намагаються спілкуватися з людиною з цього плану, ви бачите, це спотворюється, тому що це не те, що ми називаємо небом».

Маестро Д'Аура переклав вагу на дивані, схрестив ноги й відкинувся назад. Його очі все ще були закриті, оскільки його внутрішній зір зосередився на іншому рівні усвідомлення.

«Тоді, після ментального, ми маємо царство душі», — сказав Маестро.

«Хіба не існує буддійського рівня і вищого атмічного?» — запитав я, згадавши ці метафізичні слова з езотеричного писання.

— Зачекайте, — сказав Маестро, помітивши моє нетерпіння до нижчих рівнів. Він підвищив голос на підвищений тон. «Сфера душі — це перший вищий рівень. Усі інші — ах, гімназія. Царство душі, обдаровані можуть жити там. Ви знаєте, коли досягнете цього рівня. Але ти ніколи туди не потрапляєш випадково чи навгад. Ідеш з майстром. Тоді ти підеш туди до школи. Вас вибрали стати неофітом. А потім ти вчишся – два, три рази на тиждень ти вчишся – і коли повертаєшся, ти зовсім інша людина».

Маестро Д'Аура знову зробив паузу. Він пом'якшив голос, коли, здавалося, перейшов на глибший рівень, рівень, який, здавалося, відлунювався з глибин старовини.

«Тоді, після царства душі, це перша вища сфера, — продовжив він із закритими фізичними очима і повністю розкритими внутрішніми очима, — тоді ми переходимо в другу, тобто духовну, і входимо в ієрархію небо».

Він на мить зупинився. Я бачив у своєму розумі драбину Якова, де ангельські істоти спускалися й піднімалися по золотій драбині, яка з'єднувала небо із землею.

«Тепер інду, — сказав Маестро, відкриваючи свої фізичні очі й знову дивлячись на мене, — коли я кажу інду, я маю на увазі інду з Індії, вони класифікували це по-своєму. Але це не повна правда».

Аполлос побачив знак виїзду на Ембаркадеро-роуд. / Oregon Expressway (Орегонська швидкісна автомагістраль), і він подумки переключив свою свідомість назад на дорогу перед ним. Він брався за справу, яка, як він сподівався, дасть йому спосіб врятувати свою наречену Софію. Він звернув з шосе 101 і виїхав на швидкісну автомагістраль, яка прямувала на захід до будинку Сальваторе Д'Аури на Ельдорадо-авеню (іспанська, «золотая дорога»).

Аполлос їхав по обсаджених деревами вулицях Пало-Альто, названого на честь високого прибережного секвої, що стояло біля Сан-

Францискіто-Крік. Він припаркував свій автомобіль Меркурій перед скромним кутовим будинком із коричневою кам'яною плитою. Він підійшов до дверей і подзвонив у двері. Він озирнувся на велике дерево, що стояло на краю передньої галявини.

Сальваторе Д'Аура відчинив двері й запросив Аполлоса увійти. Вони потиснули один одному руки після того, як Аполлос переступив поріг і увійшов прямо до маленької вітальні. Будинок з двома спальнями був побудований на початку 1950-х років після Другої світової війни і мав приблизно 1632 квадратних футів. Для утвердженого безшлюбного, який жив сам і який присвятив своє життя вищій дорозі, будинок забезпечував достатньо місця для нього і для своїх учнів.

Маестро Д'Аура був відомий своїм студентам-оперникам як майстер співу бельканто, чудової техніки голосу, яку він успадкував від відомого італійського композитора Джакомо Пуччіні.

Іншим його учням, таким як Аполлос, він був відомий як адепт езотеричної мудрості Вознесених Владык.

«Що я можу зробити для вас сьогодні?» — запитав маестро Д'Аура. Він був одягнений у бежеві вельветові штани та світлий смужковий светр поверх світло-блакитної сорочки з горловиною. «Ваш дзвінок прозвучав терміново».

Він показав Аполлосу сісти на кушетку з золотистим квітковим візерунком. Д'Аура сидів з лівого боку дивана.

«Мою наречену Софію викрали, і я знайшов повідомлення, яке вказує, що вона, ймовірно, в Афінах, Греція», — сказав Аполлос.

«Тримайся, відступи», — сказав Маестро, махаючи правою рукою в повітрі. — Ти не сказав мені, що у тебе є наречена.

«Вона була студенткою у класі філософії, який я викладав в університеті», — розповів Аполлон. «Я можу додати, що дуже розумная студентка. Ну, якщо коротко, ми закохалися. Ми збиралися одружитися цього місяця під час літнього сонцестояння».

— Я розумію, — замислено сказав майстер. «У мене була молода дівчина. Мені було всього вісімнадцять років, і я шалено закохався в неї. Вона була моєю партнеркою в опері «Богема». Вам вона знайома?»

«Вибачте. Я про це не чув, — вибачливо відповів Аполлос, ввічливо слухаючи, чекаючи, щоб розповісти більше про свою історію.

«У той час я був тенором і грав і співав партію Родольфо, поета, який закохується у швачку на ім'я Мімі. Я називав її своєю Люцією, або світлом мого життя. Трагічна смерть Мімі в опері була як передвістя в моєму житті, бо я втратив свою Люсію в трагічній автокатастрофі. Її задушили власним шарфом».

«Це так сумно», — сказав Аполлос. "Мені шкода це чути."

«Але моє життя різко змінилося з того моменту», — сказав Маестро. «Наче керівна рука долі простягнулася і показала мені, що я повинен залишатися самотнім чоловіком до кінця свого життя. Тоді я почав вчитися на священика католицької церкви».

Раптом Сальваторе Д'Аура підвівся з дивана й попрямував до кухні. «Почекай, я зараз повернуся», — сказав він, прямуючи до сусідньої кімнати. «У мене щось у вогні. Я готував овочі в духовці, і не хочу, щоб вони підгоріли».

Аполлос оглянув кімнату, поки Маестро був на кухні. За диваном було дзеркало в золотій рамі, що відбивало двох золотих херувимів на мантиї з іншого боку кімнати. Кожен херувим тримав канделябр із чотирма свічниками. Над білою мантиєю була велика картина Мадонни з дитиною на колінах.

«Вибачте, що довелося вам чекати», — сказав Маестро, коли повернувся через пару хвилин. «А тепер повернемося до вашої дилеми. Розкажи мені, що ще трапалося».

«Ну, пам'ятаєте рукопис, над яким я працював, про історію Аполлонія та його зв'язок з історіями Павла та Ісуса?» — запитав Аполлос.

«Так, ви згадували про це минулого разу, коли відвідували», — сказав Маестро.

«Ну, його не вистачає!» — сказав Аполлос, його голос видавав нервову тривогу з приводу події, свідком якої він став у своїй квартирі. «Той, хто викрав Софію, ймовірно, був зацікавлений отримати рукопис».

«Абсолютно!» — сказав Маестро. «Ви вдарили цвях прямо по голові. І я можу вам без жодних сумнівів сказати, що католицька влада якимось чином підхопила ваш рукопис і, швидше за все, має його зараз у своєму розпорядженні».

Аполлос відчував, ніби Маестро Д'Аура пронизав темряву свого невігластва і висвітлив таємницю променем світла й надії.

«Чи я коли-небудь казав вам, чому я залишив католицьку церкву?» — запитав Д'Аура.

«Я думаю, мій друг Пітер, ваш студент, який познайомив мене з вами, сказав, що це було тому, що ви розчарувалися брехнею, яку поширювала католицька церква», — сказав Аполлос.

«Це частина історії», — сказав маестро. «Я піднявся досить високо в церковній ієрархії, і мене навіть планували номінувати на навчання, щоб стати наступним Папою».

«Я цього не знав», — сказав Аполлос із здивованим виразом обличчя.

«І ви можете собі уявити моє здивування, коли я виявив у секретних архівах Ватикану, до яких мені надали доступ через моє становище, що справжні вчення та справжня історія церкви – це не те, чого я дізнався за роки своєї молодості як священик».

— Отже, ви пішли, бо дізналися про справжню історію Аполлонія та Ісуса? — запитав Аполлос.

«Це та багато іншого», — відповів маестро. «Коли вони говорять про тіло Ісуса, Ісусів так багато. Так багато. Є історія про Ісуса, взята з Іешуа бен Пандери, яку створив Євсевій, який хотів стати папою. Є історія про Йосипа, який одружився з Міріам, у якої була сестра на ім'я Марія Магдалина, і ця Міріам мала сина, якого перехрестили або посвятили в Єгипті. Була плутанина в історії Вар-Авви або «сина батька», де сина віддали людям замість батька, і його врятували есеї. Потім є історія

про Гесуса та Крішна. Є принаймні чотири чи п'ять, а то й більше, історій, поєднання яких було зібрано та змішано разом, щоб створити історію, яку ви маєте в християнській Біблії».

«Це велике одкровення», — сказав Аполлос.

«Тож повернемося до вашої ситуації», — сказав Маестро. «У вас є кармічний шаблон, який потрібно виконати. Ви повинні поважати та слідувати заплутаності й зобов'язанням, які ви встановили. Чи правильно це, чи ні, судити не будемо. Який би спосіб життя, спосіб життя ви не обрали, ви повинні дотримуватися».

— Отже, ви кажете, що я повинен поїхати до Афін і врятувати Софію від викрадачів? — запитав Аполлос.

— Звичайно, — сказав маестро. «Вони залишили підказку, де можуть її тримати?»

«Останньою підказкою, яку вони залишили мені, було зображення Парфенону», — сказав Аполлос, витягаючи картку з кишені сорочки й передаючи її Д'Аурі.

— Ах, храм мудрості, — сказав Маестро, ніби впізнав його з іншого часу. «У мене є інтуїтивне відчуття, що вам також потрібно буде поїхати до Риму, щоб розгадати таємницю її зникнення».

«Чому Рим?» — запитав Аполлос.

«Ви повинні були спочатку запитати мене, чому саме Афін», — сказав Маестро. «Пам'ятайте, там перетинаються шляхи біблійних Павла та Аполлонія Тианського. Як і чому вам належить розгадати першу загадку».

«Але хіба ви не казали, що Павло та Аполлоній — одна й та сама людина?» — запитав Аполлос.

— Так, — зізнався Маестро. «Але я вам не згадав, що історія Павла також складається з багатьох особистостей, лише однією з яких був Аполлоній».

«І що я знайду в Римі?» — запитав Аполлос.

«Той, хто викрав вашу наречену, намагається заманити вас до Афін не просто так», — сказав Маестро. «Оскільки вони, ймовірно, працюють на католицьку владу у Ватикані, їхня кінцева мета — привезти вас до Риму, швидше за все, для публічного приниження. Або, не дай Боже, зробити з вас мученика, як це зробили з іншими посланцями правди й мудрості».

«Невже вони так бояться історії про Аполлонія?» — запитав Аполлос.

«Вони намагаються знищити цю історію з четвертого століття, починаючи з Нікейського собору в 325 році нашої ери. Вони не зупиняться ні перед чим, щоб переконатися, що їхня релігійна сила не буде порушена. Насправді вони можуть навіть подумати, що ви щось знаєте про місцеперебування Аполлонія, який, як вони знають, володів таємною мудрістю дематеріалізації та безсмертя».

«Головне, що я хочу знати, — вставив Аполлос, — чи в безпеці моя наречена, і чи знайду я її».

«Не хвилюйся про це», — заспокоїв його Маестро. «Вони не зашкодять їй. Ти їм потрібен, а вона — приманка».

Аполлос розмірковував над значенням цієї заяви. Відразу він відчув, що на його плечі покладали важкий тягар. Попереду його чекала важка дорога.

«У всякому разі, дозвольте мені розповісти вам історію», — сказав Маестро, який побачив, що Аполлос впав у похмурий стан. «Я нікому не розповідав цю історію. Був один мануальний терапевт, який запросив мене прийти до нього додому, і він сказав: «Ви знаєте, я багато чого не розумію». Тому я пішов туди. Він жив у гарному будинку, але внизу — занедбане, не парк, а занедбане поле. Але будувати там ніхто не може, бо це держава. У полі є старе дерево, і ніхто не може доторкнутися до нього. Проте є легенда – всі люблять легенду».

«У всякому разі, ми вечеряли надворі. Ну, це зовні означає велику колоду, величезну колоду. А колода дивиться на це поле, чи подвір'я. Тож, поки ми їли, у нас був феєрверк».

«Звучить як 4го липня», — зауважив Аполлос.

— Ні, слухайте, — сказав Маестро. У своєму хвилюванні розповісти історію, він встав на ноги і почав жестикулювати руками і руками. «Це були феєрверки, яких ви ніколи не бачили, найкрасивіші феєрверки, які я бачив у своєму житті.

«Отже дружина і лікар запитали: «Що це? Це не липень». Це був місяць серпень. Урочистостей немає. Немає державної діяльності. Тому вона телефонує і запитує: «Що відбувається?» Яка нагода?» Оператор сказав: «Про що ти говориш?»

«Тоді я знав. Вони були моїми друзями. Ви знаєте, що я маю на увазі, друзі. Вони мене привітали. Ну, це явище, поки ми їли, збентежило всіх. У них були інші гості. Ми всі це бачили. Ми ніколи не бачили нічого такого прекрасного. Але місто про це нічого не знало.

«Отже, коли ми продовжили нашу вечерю, то ми почули – бачите, була ця платформа – ви чуєте ці кроки. Ми чули, Бом! Бом! Бом!» Д'Аура стукнув по дереву тричі одночасно, озвучуючи звуки.

«І всі обернулися, але нікого не бачили. Але я бачив. Це був молодий чоловік, американський індіанець, молодий хлопець років чотирнадцяти, п'ятнадцяти. І батько з ним був одягнений у атрибутику власного племені.

«У всякому разі, я бачив. І вони мене привітали. Отож юнак пішов до дочки цього мануального терапевта, гарної дівчини, дуже добродішної дівчини, років чотирнадцяти. Щось схоже. І, звичайно, він її поцілував. Вона сказала: «О, мене хтось поцілував».

«Отже, це той феномен, про який я хотів вам розповісти. Деталі не важливі. Головна причина, чому я розповідаю вам цю історію, полягає в тому, що у вас будуть невидимі друзі, які будуть з вами у вашій подорожі. Ви можете повірити мені на слово».

«Я ціную це», — сказав Аполлос. «Я можу використати всю допомогу, яку можу отримати. Тепер, коли я знаю, що мені потрібно зробити, я, мабуть, піду».

— І не хвилюйся, — сказав Маестро. «Я також буду з вами духом. Ви відчуєте мою присутність, коли покличете мою допомогу. Я буду там, щоб служити вам у будь-який спосіб».

Аполлос підвівся і став віч-на-віч із шестифутовим Маестро. Він потис йому руку й відчув потужну хватку в його заспокійливих руках.

Аполлос поїхав на своєму транспортному засобі на Алма-стріт, мальовничу прогулянку, яку він любив їздити щоразу, коли відвідував Пало-Альто. Його душа відчувала спокій, проїжджаючи по обсадженій деревами вулиці, що йшла паралельно залізничним коліям. Його місцем призначення на цій душевній вулиці завжди було місце секвойи Ель-Пало-Альто.

У північній частині міста стояла 1059-річна прибережна секвоя. Назва *Sequoia sempervirens* була влучним описом «вічно живого» дерева. Поруч протікав невеликий струмок на ім'я Сан-Францискіто-Крік, даючи воду його спраглим корінням. Аполлос стояв біля високого дерева і дивився на його 110 футів висоти. Він прочитав напис на табличці, яка була прикріплена до скелі біля основи дерева:

«Під цією гігантською секвойєю Пало-Альто з 6 по 11 листопада 1729 року розташувалися Портола та його група в експедиції, яка відкрила затоку Сан-Франциско».

Аполлос сидів біля основи високого дерева й думав про його історію. Спочатку він мав подвійні стовбури, але повінь 1887 року відірвала один з двох. Якимось чином вічно живому дереву вдалося вижити, хоча це вже не було подвійним стовбуром. А на додаток до всього, стародавнє дерево змусило Аполлоса згадати про маестро Сальваторе Д'Ауру та його пошуках довголіття та безсмертя.

-----X X X X X X-----

Джошуа зійшов з туристичного автобуса і пішов за гідом до єдиних воріт на західній стороні Старого міста. Він пройшов крізь Яффську браму, одну із семи воріт, які в даний час слугують входами в Старе місто Єрусалима, і подивився на високі кам'яні споруди, які були частиною міської стіни.

Екскурсовод, на бирці якого було написано Анастасія, зупинила невелику групу після того, як вони перетнули вхід. Вона стояла перед групою і виступила зі вступною промовою:

«Ворота Яффа, через які ви щойно пройшли, хрестоносці називали Давидовими воротами. Арабська назва цього входу — Баб ель-Халіл, що означає «улюблений друг», і це стосується їхнього прізвиська Авраама, відомого як батька як єврейського, так і мусульманського народу. Для тих із вас, хто не знайомий з історією Авраама, скажу лише, що він мав потомство від своєї дружини Сарри, а також від єгипетської наложниці Агарі. Нащадки з лінії його дружини стали відомі як єврейська раса, а нащадки від лінії його наложниці стали відомі як арабська раса. Довга історія цих двох генеалогічних ліній є частиною поточної драми, як ви знаєте з поточних світових подій.

«У всякому разі, ми розпочнемо нашу екскурсію з християнського кварталу Старого міста. Вся територія Старого міста, до речі, займає приблизно 220 акрів або один квадратний кілометр», – сказала Анастасія, почала відвертатися від стін і попрямувала на схід головною вулицею, яка мала назву Давидова.

Джошуа йшов за групою сучасних паломників Святої Землі. Ще з першого дня перебування в країні він відчував, що перебуває у паломництві, щоб дізнатися, чому таких, як він, приваблює країна, де історії трьох окремих релігій і культур змагалися за увагу та популярність у світі. Святі місця, що створювалися протягом століть, продовжували вимагати визнання від віруючих і шукачів цікавості.

Джошуа спостерігав за різномірними групами іноземних і місцевих людей, коли він йшов уздовж ринків на головній вулиці. «Який міжнародний колорит ця країна», — подумав він. Здавалося, ніби кожна раса світу була представлена в цьому місці, ніби воно стало центром світу для тих, хто тяжів до святих і мудреців, які ходили цим містом. І

головна частина паломництва кожної людини полягала в тому, щоб пройти стежками відомих святих, пророків і мудреців і з'єднатися з духовною сутністю свого шанованого вчителя чи маестро.

Вулиця Давида була стежкою, що вела до магнетичного центру християнської віри. Екскурсовод Анастасія вела паломників до Храму Гробу Господнього, найсвятішої святині християнського світу, яка запропонувала паломнику роздумувати над потрібною Тайною Розп'яття, Смерті та Воскресіння Христового.

Якраз перед тим, як Анастасія повернула ліворуч, щоб повести групу на Християни-стріт, Джошуа помітив єврейського рабина, який йшов до єврейського кварталу Старого міста Єрусалиму. Щось у свідомості Джошуа підказало йому поговорити з бородатим рабином.

«Доброго ранку», — сказав Джошуа, підходячи до рабина, голова якого була опущена і глибоко задумана.

Рабин у чорному костюмі дивився на Джошуа своїми яскравими блакитними очима. Здивований вираз його обличчя приховував його розчарування, що його ранкову медитацію перервав турист. Рабин поправив чорний капелюх на голові, відсунувши його далі на сиве волосся, щоб краще роздивитися юнака, одягненого в повсякденний одяг.

«Я хотів задати вам запитання», — сказав Джошуа, який раптом згадав ім'я, яке було в його голові ще з моменту сну попередньої ночі. Уві сні йому сказали шукати рабина Єгошуа бен Перакія. Сон розбудив його посеред ночі першої ночі в Єрусалимі. Він записав це ім'я у свій блокнот і був здивований невідкладним звуком голосу.

«Зробіть, якщо швидко», — сказав нетерплячий рабин. «Я йду до Котел ха-Маараві, щоб помолитися». Рабин використав єврейську назву для Стіни Плачу, яка була створена для підтримки структури Храму.

«Де я можу знайти рабина Єгошуа бен Перакія?» — запитав Джошуа. Він на мить глянув ліворуч, щоб побачити, в якому напрямку прямує його туристична група.

— Де ти чув це ім'я? — запитав рабин, очі якого розширилися, а на його бліді обличчя вплив занепокоєний вираз.

«Мені уві сні сказали шукати рабина Єгошуа бен Перакія», — прямо сказав Джошуа. Він тривожно подивився в бік своєї туристичної групи. Він не хотів втрачати їх з поля зору.

«Ви з цієї туристичної групи?» — запитав рабин, який помітив тривожні погляди юнака на Християни-стріт.

«Так, я», — сказав Джошуа. «Ти не проти піти зі мною, щоб я не втратив свою групу?»

«Я зазвичай не ходжу до християнського кварталу, — зізнався рабин, — але заради вас я зроблю виняток».

— Отже, ви щось знаєте про це ім'я? — запитав Джошуа, який намагався не ходити занадто швидко, зважаючи на старого рабина.

«Так, я знаю, — відповів рабин, — хоча я не чув цього імені з перших років навчання в талмуді. Він був відомим рабином, згідно з нашою усною традицією, за часів короля Олександра Джанаї, який правив із 103 року до нашої ери до 76 року до нашої ери. Можливо, я повинен був сказати, що у рабина був учень, який став відомим або сумно відомим, залежно від того, хто розповідає історію».

— Ви маєте на увазі, що рабин — історична особа? — запитав Джошуа із спантеличеним виразом обличчя. «Я думав, що він живий і що мені потрібно його знайти».

«Минуле завжди живе всередині нас», — сказав рабин. «Погляньте на вас, туристи, які прагнуть відтворити минуле, відвідуючи всі ці священні місця».

«Як ти думаєш, чому мені уві сні сказали шукати рабина?» — запитав Джошуа. Він помітив, що його туристична група звернула направо на вулицю Свята Олена.

«Як я вже сказав, у рабина був учень, якого звали Ієшуа бен Пандера», — сказав старий рабин, який пильно дивився в очі Джошуа. «І цей Ієшуа

був тим, кого ми називаємо мамзером, який був дитиною-ізгоєм, народженою від перелюбних стосунків».

Джошуа раптом перестав ходити. Він схопився обома руками за голову й низько нахилився до землі. Він відчував, що лещата схопив його голову, а череп ось-ось вибухне.

"Що не так?" — запитав рабин, нахилившись і поклавши руку Джошуа на плече.

«У мене в голові здається, що вона розколеться», — сказав Джошуа, намагаючись висловити свою стурбованість.

Рабин поклав праву руку на маківку Джошуа і тихо вимовив незрозумілу фразу на вухо Джошуа. Джошуа неухильно відчував, як величезний тиск у його черепі повільно розповсюджується назад у приховані печери, з яких він піднявся. Його голова все ще відчувала запаморочення, яке, здавалося, оберталося, наче спіральний вихор усередині черепа. Рабин обняв Джошуа рукою за талію, коли той встав і випростався. Вони повільно пішли разом до подвір'я, що вело до входу в храм Гробу Господнього.

«Щось у цьому імені Ієшуа спонукало мене до виверження вулкана», — сказав Джошуа, коли зрозумів, що стало причиною несподіваного інциденту.

«Це ім'я стало причиною воєн, переслідувань, інквізицій, хрестових походів, розколів і великої кількості ненависті та фанатизму», — сказав рабин суворим голосом. «Тому я спочатку вагався назвати його ім'я, але ви хотіли знати значення свого сну».

Екскурсійна група зупинилася біля входу в будівлю церкви, яка, здавалося, складається з конгломерату невідповідних елементів. Анастасія чекала, поки група туристів утвориться півколо навколо неї, щоб розпочати розмову перед уважною аудиторією. Джошуа стояв зі старим рабином позаду інших туристів і слухав розучовану напам'ять промову молодої жінки:

«Сьогодні церква Гробу Господнього стоїть на найімовірнішому місці, де була давня Голгофа або Черепне місце. Є ще двоє претендентів на

місце розп'яття: один — Садова гробниця біля північних Дамаських воріт, де ви знайдете пагорб, що нагадує череп; Іншим більш вірогідним місцем є Оливкова гора заввишки 2900 футів, яка має довгу історію як священне місце, а також має кам'яну печеру та місце поховання. Проте більшість істориків, археологів та богословів віддають перевагу пагорбу, що стоїть всередині цієї церкви. Деякі кажуть, що пагорб має форму людського черепа; деякі кажуть, що назва Голгофа походить від переказу, що тут був похований череп Адама; а інші кажуть, що це було місце жертвоприношення, де Авраам майже приніс в жертву свого власного сина Ісаака».

Старий рабин штовхнув Джошуа ліктем і сказав: «Це правда. Наша талмудична традиція говорить, що Авраам привів свого сина Ісаака на це місце, яке називалося горою Морія, щоб принести його в жертву».

«Історично, — продовжила Анастасія, — на цьому місці колись був римський храм, присвячений богині Афродіті або Венері, і нібито його збудував імператор Адріан, щоб прикрити священне місце розп'яття та поховання християнського рятівника. Коли римський імператор Костянтин зробив християнство офіційною релігією Римської імперії в 325 році нашої ери, існували зусилля, спрямовані на визначення та створення священних місць як осередків нової релігії. Мати Костянтина, яка пізніше була канонізована як Свята Олена, приїхала в Єрусалим, щоб знайти святі місця. За християнською легендою, якийсь чоловік на ім'я Юда привів Олену до місця, де був знайдений справжній хрест. Зайве говорити, що Олена знищила язичницький храм, і вона наказала побудувати на святому місці базиліку. Згідно з історичними записами, оригінальна церква Гробу Господнього була практично завершена, коли анонімний паломник Бордо відвідав Палестину в 333 році нашої ери. За свою довгу історію церква зазнала знесення, руйнувань, а потім і реконструкції. Починаючи з 1099 року, коли хрестоносці зайняли Єрусалим, церква була в основному перебудована з нуля. І більшість із них все ще стоїть тут, щоб ви могли побачити».

Анастасія завершила свою промову і помахала правою рукою, щоб група пішла за нею в темний і похмурий інтер'єр святилища, в центрі якого була традиційна скеля розп'яття, ізольований пагорб старовини висотою близько шести метрів.

Джошуа повернувся до рабина і запитав: «Ти підеш зі мною всередину?»

«Я хотів би ще раз побачити гробницю моїх предків, — відповів рабин, — тому я піду з вами».

«Де могила ваших предків?» — запитав Джошуа.

«Я покажу тобі», — сказав рабин.

Джошуа та рабин йшли за групою, а Анастасія вела їх праворуч, угору на вісімнадцять крутих сходин, зроблених з рожевого мармуру Санта-Кроче (Хрест), до вершини, де арка вітала паломників. На ключовому камені арки над входом до каплиць на вершині Голгофи був вирізьблений Єрусалимський хрест.

— Ти знаєш, що означає цей знак? — запитав рабин, зупинившись і вказавши на напис на замковому камені.

«Це схоже на рівнорукий хрест, яким користуються греки», — сказав Джошуа, дивлячись на ключовий камінь у центрі арки. «І я бачу маленький грецький хрест у центрі в кожному квадранті».

«Ви досить точно описали це, — сказав рабин, — за винятком того, що ви забули згадати перекладину, Т-подібну форму, яка вершина кожного плеча центрального хреста. Тау-форма насправді є дуже старою формою хреста, а буква Т була знаком, який ставився на чолі людини як знак Життя. Якщо ви помітите її форму, то вона має чоловічу вертикальну лінію і жіночу горизонтальну лінію, що в нашому погляді на життя означає союз протилежностей і союз неба і землі. Крім того, деякі інтерпретували потрійне Т як Храм Ієрусоліми, поєднуючи Т і Н; однак я хотів би зазначити, що чотирикратне Т відкриває перед очима старий чи земний і новий чи небесний Єрушалаїм».

«Я завжди вважав хрест стародавнім символом чотирьох сторін світу», — сказав Джошуа.

«На фізичному плані, так», — сказав рабин. «Чи чули ви коли-небудь про колесо Єзекіїля?»

«Чи не там у вас є стародавні символи людини, орла, лева та бика з нерухомим хрестом?» — запитав Джошуа.

— Правильно, — сказав рабин, явно вражений знаннями Джошуа. «І чотири маленькі грецькі хрести з центром у кожному квадранті Єрусалимського хреста на колесі Єзекіїля чи зодіакальному колі насправді повинні бути відображенням цих стародавніх знаків, але вони були замінені хрестами, щоб таємниці Всесвіту залишалися поза межами рук простих людей».

Джошуа відчув, що старий рабин міг би розповісти йому набагато більше про символ ключового каменю, але він прагнув знову приєднатися до своєї групи. Джошуа поспішно пройшов повз 10-у та 11-у хресні шляхи, де з християнського Месію зняли одяг, а потім прибили до дерев'яної хрестовини. Вони наздогнали групу на 12-й станції, на місці розп'яття, де виявилася скеляста вершина Голгофи, огорожена куленепробивним склом, щоб туристи та мисливці за сувенірами не відколювали скелю. Джошуа і рабин спостерігали, як паломники опускалися на коліна, щоб простягнути через невеликий отвір, щоб торкнутися священної скелі вниз.

Очі Ісуса Навина були спрямовані на ікону в натуральну величину за вітарем із зображенням розп'ятого Христа з 12-променевим ореолом, що оточує його голову, з матір'ю Марією, що стоїть ліворуч, і улюбленим учнем Іваном, що стоїть справа. Джошуа не знав про 12-променевий сьайво, на якому він стояв.

Рабин почував себе незручно, дивлячись на страждання, зображені на хресті, і поплескав Ісуса Навина по плечу. «Дозвольте мені показати вам місце моїх предків», — сказав він, сподіваючись відвернути Джошуа від мучливої сцени. Здавалося, що рабин відчув власну внутрішню агонію, згадуючи історію про Авраама та безпорадного сина, який був зв'язаний і готовий принести в цілопалення на скелястій вершині.

«Я дуже хотів побачити кінцеву станцію, справжню гробницю», — сказав Джошуа.

«Зробіть, — сказав рабин, — але дозвольте мені спочатку повернути вас на головний поверх, до основи цього місця черепа. Він розташований прямо під традиційною Голгофою. Легенда свідчить, що колись тут був кам'яний кар'єр, і під час землетрусу в ньому згорі

донизу з'явилася тріщина, яку християнська традиція відносить до часу Розп'яття».

Джошуа неохоче пішов за рабином до каплиці Адама.

«Це печера скарбів, — сказав рабин після того, як вони увійшли до невеликої каплиці Адама, — місце, де була похована перша людина, Адам, коли він помер у віці 930 років. Наша традиція стверджує, що тіло Адама було покладено в центрі землі. Існує також легенда, що печера була сховищем священних скарбів».

Голос рабина лунав, коли Джошуа сидів на землі й слухав. Він помітив тріщину в скелі. У словах рабина була гіпнотична якість, ніби вони нагадували стародавні таємниці. Розум Джошуа почав обертатися, і він відчував, ніби він спускається вниз у лоно Матері-Землі.

Джошуа відчув раптовий поштовх у своєму тілі, такий, як він зазвичай відчував, засинаючи і коли його астральне тіло залишало фізичне тіло. Він відчув перехід у свідомості від фізичного тіла до свідомості поза тілом. Він побачив, як завіса темряви знята з поверхні ока його душі, і він увійшов у тишу, де, здавалося, все зупинилося, включаючи його серцебиття та дихання.

У його душі розгорнулася картина певного часу й місця: молодий римський солдат, розпусник, посеред ночі підходить до спальні цнотливої єврейської дівчини. Дівчина, думаючи, що він її наречений, відштовхує його, кажучи, що зараз не час. Божевільний воїн не може утриматися від м'якого електризованого дотику шкіри незайманої дівчини, і він позбавляє її від її волі. Молода жінка лишається в сльозах, оплакуючи свою втрату, а молоді граблі сповзають у темну ніч. Тієї ж ночі до дівчиці з'являється наречений і хоче увійти:

«Йоханан, ти вже виконав свою волю зі мною. Чому ти приходиш до мене вдруге?»

«Міріам, про що ти говориш? Я вперше тут цієї ночі».

«Але ти був тут менше години тому, і я намагалася відштовхнути тебе», — говорить Міріам крізь сльози.

«Ой, яке зло спіткало нас? Хто міг вчинити такий розпусний вчинок?» Йоханан сумує гучним голосом.

«Це, мабуть, був той розпусний солдат Джозеф Пандера, який останнім часом робив мені непристойні зауваження», — визнає Міріам.

«Ой, який сором, яка ганьба! Що я тепер робитиму?» Йоханан плаче.

«Я все ще твоя наречена дружина, якщо ти все ще хочеш мене», — відкриває своє серце Міріам своєму нареченому чоловікові.

Минає три місяці, і Міріам каже Йоханану, що вона вагітна.

«Я не зможу протистояти звинуваченням і усвідомлювати, що це не моя дитина», — зізнається Йоханан.

Йоханан йде і більше не повертається. Деякі люди кажуть, що він, ймовірно, поїхав до Вавилону.

Народжується хлопчик, і Міріам називає його Іешуа. Місцеві селяни ставляться до дитини як до ізгоя. Батьки кажуть дітям уникати його. У хлопчика важке дитинство. Він неповажно ставиться до своїх вчителів. Нарешті його знайомлять з учителем, який бере його під свої крила. Ім'я вчителя — рабин Єгошуа бен Перакія.

Джошуа усвідомив значення панорамної картини, яка швидко розгорталася перед очима його душі. Йому дали можливість зазирнути в Зал записів, який існував у Всесвітньому розумі, до якого він підключився. Він бачив інший аспект існування своєї душі, інше минуле життя, як його навчив його доброзичливий ангел Біна. При думці про її ім'я Джошуа відчув тепле сяйво, яке охопило все його тіло, розум і душу. «Тепер ти зрозумієш, чому я сказав тобі шукати Єгошуа бен Перакію в наступному житті», — почув він її милий голос, який лунав у його внутрішній скроні, коли провидець і побачений стали одним цілим.

«Йешуа бен Пандера», — назвав рабин Єгошуа бен Перакія. «Настав час їхати до Єгипту».

«Чи це через переслідування фарисеїв з боку любителя саддукеїв Олександра Джанаї?» — запитав розумний Ієшуа, який був зайнятий читанням релігійних сувоїв.

«Це частина причини», — сказав шановний голова синедріону рабин Єгошуа. «Зараз невинних рабинів зараз широко розповсюджується, і багато моїх колег-рабинів тікають від релігійної війни. Однак є й інша причина».

«Що це може бути?» — запитав Ієшуа, відкладаючи сувій і терпляче чекаючи на пояснення свого вчителя.

«Я навчив вас усього, що знаю про єврейський релігійний закон і священні вчення», — сказав гідно виглядаючий рабин, у якого була велика переплетена біла борода. «Рештувам доведеться навчитися в храмах і пірамідах Єгипту».

Ієшуа пішов за своїм шанованим вчителем до Країни Таємниць, країни, де Мойсей, Платон і Піфагор навчалися мудрості єгиптян.

Ієшуа обережно підійшов до допотопного звіра. Напівлюдина-напівтварина, Сфінкс, здавалося, піднявся з пісків часу. Його львині лапи вказували на епоху, коли Лев правив небесами. За словами Платона, епоха, коли атланти поширювали свою цивілізацію по всій земній кулі, перш ніж неминуча загибель відправила їх світ у глибини океану.

Ієшуа подивився на людину-звіра, яка піднялася на висоту близько 66 футів у небі пустелі. Великий Сфінкс Гізи стояв мовчазним сторожем, коли Ієшуа спускався до грандіозних кам'яних дверей, що охороняли вхід до підземних залів і храмів. Платон ввійшов через двері, коли йому було 49 років; Ієшуа сподівався отримати доступ до таємних кімнат єгипетських таємниць у віці 30 років.

Двері стели злегка відчинилися, і зсередини почувся голос бика: «Хто прагне увійти в ці священні зали божественної мудрості?»

«Це я, Ієшуа бен Пандера, прагну увійти», — відповів Ієшуа рівним голосом. Його вчитель, рабин Єгошуа, наказав йому бути сильним і сміливим, і без жодних ознак страху протистояти всім випроба і випробуванням ініціації.

Голос продовжував. «Щоб увійти, ви повинні дати відповідь на загадку про Сфінкса: що це за тварина, що вранці ходить на чотирьох, опівдні на двох і ввечері на трьох?»

Ієшуа трохи подумав, а потім обережно сформулював свою відповідь: «Відповідь — Людина, яка в дитинстві повзає на руках і колінах, у дорослому ходить прямо на двох ногах, а в старості використовує палицю як третю ногу».

Двері відчинилися, і Ієшуа ввійшов. Молодий священник з оголеними грудями й голою головою провів нового кандидата через таємні ворота в підземний світ стародавніх таємниць. У руці молодий священник ніс анкх, символ вічного життя. Вони мовчки спустилися тринадцятьма сходинками до передпокою, який був освітлений факелами, встановленими на стінах. Тут Ієшуа побачив незрозумілі зображення єгипетських божеств та ієрогліфи, які розповідали історію космічних масштабів.

Після тижнів підготовки кандидата провели через вузький тунель до Великої піраміди. Ієшуа відчув свої перші муки побоювання, коли спускався довгим темним проходом у те, що здавалося надрами землі.

Церемонія першої ініціації була приурочена до зимового сонцестояння. Темрява пори року збігалася з темрявою, яку Ієшуа відчув у підземній камері, схожій на печеру, де він залишився сам на три дні і три ночі. У першу ніч він зіткнувся з Володарем підземного світу Осірісом, який відкрив Ієшуа таємницю життя і смерті, цикл породження у світ матерії, а також закони карми та реінкарнації. Ієшуа бачив себе розп'ятим на хресті в космосі, спускаючись через сім вібраційних рівнів на землю. Другої ночі він зіткнувся зі своєю земною матір'ю, образ якої нагадав йому про акт покоління, який створив фізичне тіло для його втілення. Ієшуа бачив себе як охоче учасника драми, яка дала йому додатне тіло для проживання. На третю ніч він зіткнувся з еволюцією людини в утробі матері, де він був свідком ембріонального розвитку від риби у воді до форми амфібії, до напівтварини-напівлюди,

і, нарешті, до фізичної істоти, яка нагадувала мініатюрна людина. Ієшуа вважав себе таким, що продовжує розвиватися; він уявляв себе, що на межі стати людиною-богом.

«О, боже мій», — вигукнув Ієшуа, коли побачив швидкоплинне бачення себе як напівбожественної істоти. Ніби зірка освітила небо його свідомості і відкрила його свідомості сучасний етап його еволюції. У світлі цього усвідомлення зникли всі його внутрішні страхи й сумніви.

Відчинилися приховані двері, і з'явився молодий священик зі смолоскипом в руці. — Я чув, як ти кричав, — сказав він.

«У мене було приголомшливе бачення себе як людини-бога», — сказав Ієшуа.

«Ви успішно пройшли першу ініціацію», — сказав молодий священик з посмішкою на обличчі. "Пішли зі мною. Ми повинні підготувати вас ритуалами очищення до вашого наступного посвячення».

Через три місяці, під час весняного рівнодення, кандидата-посвяченого Ієшуа принесли до басейну з водою, де його омили та очистили від внутрішніх і зовнішніх забруднень, перш ніж перейти до наступної церемоніальної кімнати.

Ієшуа піднявся по коридору з молодим священиком перед ним і молодю жричкою позаду, обидві освітлювали йому шлях до серця великого внутрішнього храму. Вони досягли рівного проходу, по якому пройшли невелику відстань, а потім зупинилися біля вестибюля перед палатою Королеви.

«Це храм Ісіді», — сказала жриця, обличчя якої закривала вуаль. «Я познайомлю вас із її таємницями». Молодий священик залишив Ієшуа наодинці з молодю жричкою, обличчя якої було відвернуто від нього.

Вона прочитала напис над аркою: «Я, Ісіді, є все, що було, що є, і що буде; жоден смертний ніколи не відкривав мене».

Молода жриця провела Ієшуа до кімнати Цариці, де Ієшуа побачив віттар і трон. Віттар являв собою стіл прямокутної форми з трьома

горизонтальними панелями, на яких були зображення єгипетських божеств, що представляли космічні та природні принципи.

«Це Менса Ізіака або Стіл Ісіди», — сказала жриця. «Написи на цій таблиці зображують триподібну природу світу: архетипну, інтелектуальну та фізичну. Якщо ви успішно пройдете посвячення в цій кімнаті, сама Ісіда з'явиться вам на своєму троні і навчить вас таємницям Світової Матері».

Молода жриця поклала свій смолоскип в урну у формі серця біля трону Ісіди й обернулася обличчям до Ієшуа. Саме в цю мить, коли мерехтливе світло від смолоскипа танцювало на фігурі жриці, Ієшуа побачив тіло тонко одягненої жіночої фігури. Коли вона підійшла до нього, він відчув печіння в стегнах. Його серце забилося, а кров у жилах текла по всьому тілу.

«Я жриця Діви Ісіди», — сказала молода жриця, підійшовши на відстані витягнутої руки від Ієшуа. «Як її жриця, я ношу в собі її генеративні та творчі сили».

Ієшуа горів бажанням. Спокусливі хитрощі прекрасної жіночої фігури заважали йому ні думати, ні міркувати. Його емоції повною мірою панували над ним.

Ієшуа якраз збирався простягнути руку й торкнутися тіла молоді жриці, коли випадково, поглянувши крізь завісу, побачив знайомі очі.

«Дай мені побачити твоє обличчя», — сказав Ієшуа, пильно дивлячись в очі за завісою.

Жриця повільно підняла вуаль.

«Біна!» — вигукнув шокований Ієшуа. «Чому?»

«Вас випробовують», — пояснив Біна. «Я — кожна жінка, і я граю кожную роль, яка існує через жіночий принцип у світі. Я – Діва, Спокусниця, Розпусниця, Перелюбниця, Мати, Та, через яку життя приходить у світ».

Ієшуа стояв у страху, коли Біна перетворювалася на багатолику Ісиду. Він бачив кожен жіночий аспект, як вона їх називала.

«Не судіть за зовнішнім виглядом», — сказала Біна. «Я також є жіночим принципом, який існує у вас, тому вас привернула жіноча фігура, яку я вам представив у ілюзорній формі. Коли-небудь, коли ви досягнете андрогінної стадії еволюції, ви зрозумієте, що я маю на увазі. А тим часом ви повинні дізнатися секрети свого серця і як контролювати своє емоційне тіло».

Біна зникла у повітрі, а Ієшуа залишився один. Протягом наступних семи днів він боровся з усіма емоціями, які виникали в його серці: любов'ю, ненавистю, гнівом, страхом, пожадливістю, заздрістю, ревностями та безліччю інших емоцій. Він дізнався, що всі негативні емоції походять від його нижчої тваринної природи, а всі позитивні емоції, такі як радість, мир і задоволення, виникли з вищої природи людини.

Наприкінці сьомого дня молодий священик прибув, щоб відвести Ієшуа назад до передпокою, де Ієшуа перебував у стані спокою. Він не знав, чи успішно завершив свою попередню ініціацію чи ні. Він не був упевнений, чи дозволять йому продовжити третє та четверте посвячення. Молодий священик сказав йому, що якщо ієрофант храму дасть йому дозвіл, то під час літнього сонцестояння він підніметься через сім ступенів Великої галереї; і, сподіваюся, він зустрине Ра, бога сонця, у Царській палаті на грандіозній церемонії воскресіння під час осіннього рівнодення.

Ієшуа ніколи не зустрічався ні з ієрофантом храму, ні з Ра, богом сонця, під час свого візиту до Великої піраміди в Єгипті.

«Ієрофант каже, що вам ще потрібно подолати спокуси плоті, які ви виявили в храмі Ісиди», — сказав молодий священик, який супроводжував Ієшуа. «Він каже, що, можливо, ти повернешся в наступному житті, щоб завершити свої ініціації».

«Як я дізнаюся в наступному житті, що мені потрібно повернутися сюди?» — запитав Ієшуа.

«Ваш вищий розум прокинеться до долі вашої душі, коли ви почуєте священне ім'я, яке Ісіда, за легендою, виманила з Ра», — відповів молодий священник.

— А що це за священне ім'я? — запитав Ієшуа.

«Нук Пу Нук,— сказав молодий священник,— це означає, що я стаю тим, ким маю бути».

«Дякую», — сказав Ієшуа. — До речі, як тебе звати?

«Мене звать Ель-Атон, — сказав молодий священник, — що означає той, хто вклоняється Єдиному Богу».

Ієшуа повернувся до Олександрії в Єгипті, де на нього чекав його вчитель рабін Єгошуа.

— Ти повернувся раніше, ніж я думав, — сказав рабін. "Що трапилось?"

«Я пройшов першу ініціацію, але не зміг завершити другу ініціацію в храмі Ісіди», — сказав Ієшуа. «Я дивився на молоду жрицю з пожадливістю». Ієшуа від сорому опустив голову.

"Що?" — сказав здивований рабін. «Після всього, чого я тебе навчив! І після всіх зусиль, які я доклад, щоб твоє навчання стати рабином! Геть від мене, невдячний такий-то!» Рабін обома руками відштовхнув Ієшуа від нього.

«Але вона була лише ілюзією!» — вигукнув Ієшуа. «Це була швидкоплинна спокуса».

— Так усі кажуть, — сказав рабін. «Вам доведеться знайти собі іншого вчителя. Або придбайте собі супутника для навчання. Я більше не ваш учитель».

Ієшуа пробув в Олександрії ще два роки, навчаючись усього, що міг, від магів міста. На третій рік його перебування в Єгипті рабін Єгошуа сказав йому, що нечестивий цар помер, а дружина Саломея Олександра була на троні. Один друг надіслав йому листа, в якому

говорилося, що цариця була подругою фарисеїв, і їм було безпечно повернутися до Єрусалиму.

У перший день повернення Ієшуа був знайдений на сходах храму, який хвалився своїми подвигами у Великій піраміді та єгипетськими таємницями, які він там дізнався. «Я бачив себе людиною-богом!» сповідав він.

Незабаром поширилася інформація, що молодий єгипетський єретик обманює людей. Його навіть назвали відступником за відмову від релігійної віри.

«Хіба це не мамсер (ізгой), син Джозефа Пандери?» — запитали релігійні лідери.

Коли Ієшуа використав священне ім'я, щоб зцілити кульгавого, люди стверджували, що він займається чаклунством.

Гнів на Ієшуа невдовзі загострився до гарячки, і одного разу, коли Ієшуа повторив, що він людинобог, люди підняли каміння і кидали їх у відступника.

«Хіба не навчає ваше Писання, що ви боги?» Ієшуа виступив на самозахист.

«Бог у нас один, і це не ви!» — закричали у відповідь самооправдані люди.

«Я хочу навчити вас лише тому, що відкрилося мені», — вигукнув Ієшуа, чий череп кровоточив від ран, нанесених каменеметниками.

«Наш Закон говорить не дозволяти богохульнику жити!» — закричав у відповідь старий рабин, кидаючи камінь в Ієшуа. «Ви помрете, як помер Валаам, бо він теж був розбещеником людей».

«Колись ви побачите, що еволюція людини має тривати багато разів, поки вона не стане богом», — вигукнув Ієшуа з останнім подихом.

«Блюзнірство! Лжепророк!» — кричали люди, коли лавина каміння обірвала життя юнака тридцяти трьох років.

Хтось сказав, що останні слова, які вони почули з кровоточивого рота ізгоя, були: «Нук Пу Нук».

Згодом рабин Єгошуа бен Перахія дорікнув обвинувачам, сказавши їм: «Коли ви судите людей, дайте їм перевагу сумніву». Останнім зображенням, яке Джошуа бачив крізь лінзу свого душевного ока, був Ієшуа, що висить на ріжковому дереві, яке цвіло чоловічими, жіночими та гермафродитними квітами.

"Прокидайся!" — вигукнула екскурсовод Анастасія, потрясаючи двома руками за жорстке тіло Джошуа.

Джошуа повільно відкрив свої фізичні очі. Він відчував, що повернувся з мертвих. Він подивився на обличчя Анастасії, і йому здалося, що він бачить ангельське обличчя Біни.

— Біна, — тихо сказав він.

«Я Анастасія», — поправила його екскурсовод.

Джошуа озирнувся в пошуках старого рабина. «Де старий рабин?» запитав він.

«Він пішов якраз перед тим, як наша група увійшла до каплиці Адама», — сказала Анастасія. «Він сказав мені сказати вам, що його звати Ісаак».

----- X X X X X X X -----

Павло/Шаул відійшов на крок і подивився в темно-карі очі своєї сестри Фібі. Її довге темне чорне волосся було зав'язане в хвіст, щоб він не впав їй на обличчя, коли вона працювала на городі. Її обличчя сяяло хвилюванням.

"Що ти тут робиш?" — запитала Фібі, повторюючи запитання Павла.

"Ні ні. Я перший запитав, — сказав Павло, сміючись від радості, знову побачивши свою сестру-близнюка.

«Моя історія дуже довга», — сказала Фібі, усміхаючись у відповідь братові.

«Моє також», — дражнив Павло у відповідь.

«Гаразд, ти виграєш, як завжди», — дражнила у відповідь Фібі. «Давайте підемо під тінь пальми, і я вам про це все розповім».

Фібі відвела брата від шукачів цікавості, які зібралися стати свідками возз'єднання брата і сестри. Елайджа, старший есей, схвально подивився на дружбу, яку брат і сестра виявляли перед глядачами. Після кількох хвилин роздумів Елайджа попросив членів громади пустелі повернутися до своєї роботи.

Жінки пішли працювати на переробку фініків з пальм. Чоловіки почали працювати над збором і зберіганням місцевих ресурсів солі з сусіднього Мертвого моря, яке євреї називали Ям ХаМелак (Солоне море). Над вирощуванням винограду на невеликому винограднику працювали як чоловіки, так і жінки. А потім, звісно, в саду було багато роботи, адже невелике село Ейн Фешка було громадою вегетаріанських есеїв.

Фібі й Павло дісталися до пальм, що росли біля джерел, що текли крізь очерет і посипалися на маленькі калюжки. Фібі сіла біля основи дерева, а Павло сів біля неї. Йому хотілося почути її історію. Він також хотів запитати про членів сім'ї, але для цього доведеться почекати, поки він не дізнається, як вона опинилася з есеями.

«Подивимось, з чого мені почати?» — задумливо сказала Фібі.

«Почніть спочатку, з того часу, коли я бачив вас останнього разу в Єрусалимі, коли там жила наша родина, якраз тоді, коли Іродіанський храм був відбудований і Понтій Пілат тільки розпочинав свою посаду прокурора».

«Тоді батько й мати вирішили покинути Єрусалим через негаразди та передбачення майбутньої загибелі», — сказала Фібі.

«Так, — сказав Павло, — і вони подумали, що для них буде безпечніше бути з єврейською громадою в Кірені».

«І їм довелося подорожувати з Руфусом та Олександром, бідними маленькими хлопчиками, як вони плакали», — сказала Фібі.

«А Луцій, Ясон та Іродіан залишилися з вами в Єрусалимі», — додав Павло.

«Так, хоча через деякий час ми майже розійшлися», — сказала Фібі. «Тоді я зустрів молодого красеня, який запросив мене відвідати квартал Ессеїв. Пам'ятаєте невелику ділянку в південно-західній частині Єрусалиму, куди ми блукали, коли досліджували місто, коли вперше туди переїхали?»

— Так, — сказав Павло. «Я відчував, що зайшов у монастир, де блукали лише чоловіки, наче вони були в трансі чи щось таке».

«Ну, я дізналася, що вони іноді дозволяли жінкам відвідувати, але не залишатися», — сказала Фібі. «Отож цей молодий есей, який сказав, що його звати Олександр, привів мене до старійшин. Мабуть, Олександр мені сподобався через його ім'я. У ньому був звук грецького бога. Пам'ятаєте, як ми вивчали історію Греції в школі і дізналися про те, що Олександр Македонський завоював світ, а потім захопив Палестину в 333 році до нашої ери?»

«Чи пам'ятаю?» — запитав Павло. «Звичайно роблю. Я навіть пам'ятаю, як мріяв колись підкорити світ, як і він».

«Коли я подивилася на Олександра, я уявила його підкорювачем свого серця», — сказала Фібі. «І, здається, я йому теж подобалась. Однак незабаром я дізналась, чому він обрав саме мене. Він був сином первосвященника, і він залишив фарисеїв, щоб приєднатися до есеїв. Простота їхнього вчення про благочестивість і праведність, а також любов до людства, включно з їх зневагою до грошей, слави та задоволень, якимось змусили його відчувати, що він хоче йти їхнім шляхом. Йому подобалося й те, що серед них не було ні багатих, ні бідних, бо вони зводили все своє майно в загальну скарбницю, з якої кожен брав лише те, що йому дійсно було потрібно. Спочатку він думав, що буде важко пристосуватися до їхнього суворого кодексу вегетаріанства, але

незабаром він дізнався, що може пристосуватися до їхньої спільної їжі, коли всі їдять однакову здорову їжу».

— Отже, він запропонував одружитися з тобою? — нетерпляче запитав Павло.

— Зачекайте, я вже до цього діла, — сказала Фібі, на мить ніжно поклавши руку йому на коліно. «Він сором'язливо сказав мені, що есеї вчили суворого стриманості, а шлюб був лише з метою народження дітей. Більшість чоловіків, які належали до їхнього ордену, вірили, що сексуальне стриманість є передумовою для воскресіння з мертвих. Я ніколи в житті не чув такого вчення, навіть від жодного з фарисеїв, які навчали в храмі».

«Це дуже дивне переконання», — сказав Павло, нахмуривши брови й намагаючись з'ясувати причину такої думки.

«Пізніше, підслухавши розмову Олександра з одним із старійшин есеїв, я дізналась, що вони мали на увазі воскресіння мертвих у цьому житті, а не в якомусь майбутньому», — продовжила Фібі. «Коли я натиснула на Олександра, що це означає і як це було досягнуто, він сказав, що не повинен розкривати таємниці вчення есеїв. Але коли він побачив, що я не перестану докучати йому про таємне вчення, він зламався і сказав мені. Проте він змусив мене пообіцяти, що я нічого не буду говорити про те, що він нікому відкрив».

«Це означає, що ви не можете мені сказати», — сказав Павло.

— Не будь дурною, — сказала Фібі. «Коли я міг приховати від тебе таємницю?»

— Ніколи, — впевнено відповів Павло.

— Проте, — продовжила Фібі, — ти мусиш пообіцяти мені, що нікому не розповідатимеш про те, що я збираюся тобі розповісти.

«Ти знаєш, що я теж не можу зберігати таємницю», — сказав Павло. «Але я обіцяю спробувати».

«Ні, цього недостатньо», — сказала Фібі, ставши нетерплячою до брата. «Ти маєш пообіцяти по-справжньому і правдиво».

— Гаразд, — визнав Павло. "Я обіцяю."

«Ессеї вчать, що в людському тілі є священне зерно», — почала Фібі. «І це особливе насіння, яке вони називають місячним насінням, тому що воно виробляється раз на місяць, виробляється в мозку, в гіпофізі. Якщо це насіння не втрачається через сексуальне зловживання, то місячне насіння опускається до таза і піднімається назад до мозку. Олександр сказав мені, що посвячених вчать, як піднести своє насіння до голови і досягти просвітлення. Але це вимагає великої самодисципліни та самовідданості. Потрібно тринадцять збережених місячних насінин, а також те, що він назвав сонячним насінням, тому що воно створює цикл сонця в тілі; сонячне насіння спускається з шишковидної залози вниз по спинному мозку і знову піднімається назад за один сонячний рік. Коли місячне і сонячне насіння з'єднуються в мозку, тоді людина воскресає з тіла і підноситься в духовний світ. Хіба це не щось?»

«Це неймовірно», — сказав Павло. «Я б ніколи про це не здогадався за тисячу років».

«Вони вчать, що переродження фізичного тіла в духовне починається, коли закінчується шлюб місячного та сонячного насіння», — додала Фібі. «І це прагнення всього життя».

«Отже, тому вони не одружуються», — сказав Павло, коли це зрозуміло його розум. «Так чому цей Олександр розповідав тобі все це, якщо він планував одружитися з тобою?»

«Це складна частина», — сказала Фібі. «Коли він дізнався, що я незаймана — я сказав йому, коли він запитав, — він сказав мені, що ессеї готуються до того, що вони називають бездоганним батьківством, що означає, що і чоловік, і дружина зберігають своє насіння, поки не настане час, щоб принести просунута душа у світ людей. Вони називають таку душу обраним, тому що вони вирішили зберегти священне насіння, щоб принести когось особливого на землю, щоб допомогти у роботі ессенського ордену».

«Це просто переповнює мій розум, коли я навіть намагаюся думати про це», – зізнався Павло.

«Отже Олександр хотів, щоб я приєдналася до нього в цьому бездоганному батьківстві», — сказала Фібі, чий голос почав тремтіти, коли вона заговорила. «Я горіла всередині для нього, і в моєму тілі вирував вогонь. Але я боялася йти на таке життя. Саме тоді він привів мене в квартал Ессеїв, щоб відвідати деяких старійшин, які пояснили мені роль, яку я відіграю у принесенні у світ чистої душі. Після кількох місяців консультацій і після того, як я погодилася віддати своє цнотливе тіло заради цієї гідної справи, вони вивели мене за браму ессеїв і повели на тридцять шість сходинок на березі гори Сіон до мікве, ритуальне купання. Вона була розташована на скелястому полиці і знаходилася відразу за міською стіною. Я спустилася на кілька сходинок у басейн з водою у своєму білому полотняному халаті і занурилася в холодну воду, очищаючись і присвячуючи своє життя чистоті. Потім я піднялася на кілька сходинок з іншого боку басейну, і мені дали ковдру, щоб не тремтіти».

«Ти відчула себе новою людиною після ритуального купання?» — наївно запитав Павло.

— Трохи, — зізналася Фібі. «Хоча не відбулося вражаючих змін у моєму тілі чи просвітлення в моїй свідомості, я відчувала себе дуже впевненим у завданні та подорожі, в яку збиралася вирушити. Після трьох років підготовки, збереження цнотливості та чистого внутрішнього храму від нечистих думок і вчинків, я була готова до останнього акту».

«З Олександром?» — запитав Павло.

— Так, — відповіла Фібі. «Він також підготувався до цього священного союзу. Нам дали особливу церемонію і особливе місце для завершення шлюбу. А потім мені сказали, що мені доведеться приєднатися до громади ессеїв в Ейн-Фешці, де я буду чекати народження обранця. І ось я».

«Ви маєте на увазі, що ти з дитиною?» — недовіжливо запитав Павло.

«Так, я», — сказала Фібі, підвівшись на ноги й притиснувши руки до живота, щоб показати його братові округлість, яка формувалася в її утробі. «За три місяці. Під час осіннього рівнодення». Фібі не знала цього, але в ній формувався Син.

«Це неймовірно!» — схвильовано вигукнув Павло. «Ти дивовижна жінка. А де твій чоловік, Олександр?»

«Він працює з іншими членами чоловічої статі, збираючи сіль із Солоного моря», — відповіла Фібі. «Нам дозволено жити разом. Цнотливо».

Голова Павла пливла з новою інформацією, яка заповонила його розум. Він не міг уявити, як людина може залишатися цнотливою все своє життя. Це не здавалося йому природним. Концепція сексуального утримання як передумови воскресіння з фізичного тіла в відновлене тіло була для нього чужою. Він не був упевнений, чи зможе коли-небудь контролювати й подолати потяги в своєму тілі, які час від часу виникали. Він навіть не був упевнений, чи готовий він спробувати перевірити теорію фізичної відродження.

— Давай, — сказала Фібі. «Мені пора повертатися до роботи». Вона взяла його за руку і почала вести в напрямку табору.

— Зачекайте, — сказав Павло. «Я хотів запитати тобі про сім'ю та останні новини про всіх».

— Я розповім тобі про них іншим разом, — сказала Фібі. Вона відпустила його руку і пішла далі.

Павло кинув востаннє погляд на гай фінікових пальм. Коли він це робив, йому щось впало в очі. Біля однієї з фінікових пальм стояла жінка, відпочиваючи від зривання фініків із землі. Він зупинився й обернувся.

«Зачекай!» — звернувся він до Фібі, яка вже була на кілька кроків попереду. «Хто ця жінка?»

Фібі обернулася й подивилася в той бік, куди вказував Павло витягнутою рукою.

— О, це сестра Олександра, Ашера, — сказала Фібі.

«Дочка первосвященника?» — запитав Павло здивованим голосом.

— Так, — відповіла Фібі. «У неї є чимало розповісти».

"Що ви маєте на увазі?" — запитав Пол. «Що з нею сталося?» Пол дивився в бік молодої жінки в гаю фінікових пальм.

«Вона була заручена з цим фарисеєм, який був шалено в неї закоханий», — почала Фібі. «Одного дня вона випадково почула за своїм вікном, як двоє есеїв обговорюють стриманість і те, як збереження священного насіння призводить до воскресіння або регенерації фізичного тіла. Вона була настільки захоплена перспективою залишитися цнотливою, щоб досягти мети перетворення свого тіла в духовне тіло, що сказала своєму нареченому, що не збирається виходити за нього заміж. Він був дуже злий. Він хотів, щоб Рада синедріону винесла їй суд. Коли есеї через Олександра почули про тяжке становище його сестри, вони врятували її від злих намірів ради і привезли сюди, до Ейн Фешки. Вона була тут лише недовго, і її серце досі розривається від спогадів про нецнотливість деяких чоловіків, яких вона зустріла у своєму житті».

— Ти думаєш, я можу з нею поговорити? — стурбовано запитав Павло. Його очі все ще були прикуті до гаю й молодої жінки, яка представила йому непереборну картину зачарування.

«Звичайно, іди, — сказала Фібі. «Я повернуся до своєї роботи. І пам'ятайте, ти все одно повинні сказати мені, що ти тут робиш».

Фібі повернулася й швидко пішла до роботи в саду. Павло повільно підійшов до молодої жінки в гаю.

маестро Сальваторе Д'Аура

Jaffa Gate

Paul at Church of the Holy Sepulchre

Ein Feshka (Fashka). An oasis and former Essene settlement

Бог у трьох особах: Духовна Одиссея

444

σπειρημα (speirema), Змія-Котушка

σ 200

π 80

ε 5

ι 10

ρ 100

η 8

μ 40

α 1

444

«Я відкрию свої уста в притчі:

Я буду вимовляти темні приказки давнини».

- - Псалом 78:2